

Recensie Volkskrant ★★★★★ Vrijdag Doemsdag

Met zijn waanzinnig vermakelijke eerste soloshow bewijst Remko Vrijdag dat hij het héél goed in zijn eentje kan

In *Vrijdag Doemsdag* onderstreept hij dat we niet zonder de ander kunnen, en is hij ironisch genoeg zijn eigen beste tegenspeler.

Remko Vrijdag in 'Vrijdag Doemsdag'. Beeld Anne van Zantwijk

Remko Vrijdag is de enige overlevende van de zesde uitstervingsgolf, en moet het vanaf nu in zijn eentje zien te redden. Het vergaan van de wereld is een ideaal uitgangspunt voor een mix van zotheid en wakker schudden in de eerste solovoorstelling van Vrijdag, die naam maakte als een van De Vliegende Panters en later een cabaretduo vormde met Martine Sandifort.

Net als in de sketchvoorstellingen die hij met haar maakte glijdt hij in deze show zo soepel als wat van de ene in de andere poging om eenzaamheid en angst te bezweren. In dialoog met zijn enige overgebleven toevluchtsoord, de verbeelding, laat hij zien wat een mens werkelijk te verliezen heeft: de ander.

Er zijn imitaties en typetjes, een hilarische reeks dingen waarvan hij niet gedacht had dat hij ze ooit zou missen, en van die willekeurig absurde tussendoorgrapjes die bij de één wel zullen vallen en bij de ander niet.

Maar Vrijdag zingt ook gevoelvolle liedjes met mooie zinnen, zoals die waarin hij terugdenkt aan zijn middelbareschooltijd: 'Ik kon niet wachten op wat de toekomst brengen zou/ maar die kwam niks brengen, die kwam alleen maar halen.'

Ironisch genoeg bevestigt het gevoelmatic wat te lange sluitstuk van de voorstelling dat hij zijn eigen beste tegenspeler is. Het is leuker om er verder niets over te verklappen, maar het komt erop neer dat hij tegen die tijd niet meer zo solo is.

Op het hoogtepunt stoppen had gekund na 'de officiële bekendmaking van de zin van het leven'. Dan heeft Remko Vrijdag er negentig waanzinnig veelzijdige en vermakelijke minuten opzitten, en dik bewezen dat hij het – in ieder geval op het podium – héél goed alleen afkan.